

Ҳазрати Абу Бакр (19-қисм)

16:54 / 20.04.2017 4215

СОЛИХ САЛАФЛАР ИБРАТИ

САҲОБАЛАР САЙИДИ

Абу Бакр Сиддик розияллоҳу анҳу ҳаётларидан лавҳалар

ЁЛҒОНЧИ ПАЙҒАМБАРЛАРГА ҚАРШИ

(19-қисм)

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам вафотлари мўмин-мусулмонлар учун энг қора кун, оғир мусибат, улкан фалокат, таҳликали синов бўлгани ҳолда мушрик-мунофиқлар учун зўр хурсандчилик, интиқом умиди, фитна-исёнлар фурсати эди. Бутун Араб жазирасини, ҳатто бошқа ўлкаларни Ислом байроғи остида бирлаштирган, минг-минглаб одамларни Аллоҳнинг ҳақ динига даъват этган Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламнинг орадан кетишлари йўқотилган мавқе ва мулклар алами, қўлдан кетган салтанат ва киборлик васвасаси гирдобида уйқуси қочган, иложсизликдан заҳарга тўлган неча-неча мушрикларнинг пайтавасига қурт тушириб қўйганди. Энди Пайғамбар орадан кетдилар. Энди у зот жорий қилган закот-жарималарни тўлашдан бош тортиш мумкин. Энди халифа Абу Бакр ҳукмронлигини ағдариб, яна эски нуфуз-марtabаларни қайтариб олиш вақти келди.

Абу Бакрнинг раҳбарликдаги ilk кунлари таҳликали, бесаранжом, бирбиридан ваҳимали фитна-исёнлар пўртanasи бошланди. Араб жазирасининг у ер-бу ерида пайдо бўла бошлаган мутанаббийлар (сохта, ёлғончи пайғамбарлар) ҳам интиқом фурсати етганини англаб, исён-иғволарни авж олдириб юборишиди. Уларнинг баъзиси Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳаётларининг охирги йилларида ўзларини билдирган бўлса, баъзиси у зотнинг вафотларидан кейин пайдо бўла бошлади. Уларга эргашган баъзи араб қабилалари очиқ-ойдин Ислом денидан чиқмоқчи, шариатнинг бутун аҳкомларини рад этиб, аввалги ботил динларига қайтмоқчи эди. Бошқа бир қабилалар Исломдан батамом чиқмоқчи эмасди. Улар намоз ўқишга рози бўлишса, закот беришни инкор этишар, бир ибодатни қабул қилгани ҳолда, иккинчисини рад этиб, адашув

томон юз буришарди. Динидан бутунлай қайтган муртадлар эса ёлғончи пайғамбарларга қўшилиб, уларнинг «тегирмонига сув қуярди».

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳали тирикликларидаёқ Бани Ҳаниф қабиласидан Мусайламатул-Каззоб деган ёлғончи пайғамбар чиқиб, ҳатто Расули акрамга «Аллоҳнинг элчиси Мусайламадан Аллоҳнинг элчиси Муҳаммадга», деб мактуб ёзишга ҳам журъат этганди. Бунга жавоб хатини Сарвари коинот «Бисмиллахир роҳманир роҳийм. Аллоҳнинг элчиси Муҳаммаддан ёлғончи Мусайламага маълум бўлсинки», деган жумла билан бошлаган эдилар. Бани Тамим қабиласидан Сажжоҳ исмли бир аёл ҳам пайғамбарлик даъвоси билан ўртага чиқди. Ана шу аёл энди Мусайлама билан урушгани ўз тарафдорларини бошлаб чиқди. Бироқ Мусайлама ҳийла ишлатиб Сажжоҳнинг кўнглини топди ва унга уйланди. Бундан эриб кетган аёл «пайғамбарлик»ни эри Мусайламага тухфа қилди. Ўз тарафдорларига унинг қўшинига қўшилишни амр этди. Икки мушриқ, икки ёлғончининг издошлари Исломга қарши катта қўшинга айланди.

Яна Бани Асад қабиласидан Талҳа (Тулайҳа) ибн Ҳувайлид, Яманда АсвадAnsий деган ёлғончи пайғамбарлар ҳам пайдо бўлишди. Тўғри, Асвад Расулуллоҳ вафотларидан бир кун олдин қатл этилган эди. У мусулмонликни қабул қилган Яман волиии Бозон ўлимидан сўнг унинг ўғлини ўлдирди, хотинига уйланиб, Яманга ҳоким бўлди. Ва Яман аҳолисини Исломдан чиқишига буюрди. Асвадни энг содиқ соқчилар ҳимоя қилишарди, турган жойига одам тугул, пашшани ҳам ўтказишмасди. Шу сабабли мусулмон аскарлар уни анчагача қўлга олишолмади. Шунда хотини билан тил бириктирилди. Ярим кечада ҳарамига кириб, ўша ерда қатл қилишди. Боши кесилаётган Асвад хириллаб хунук овозда қаттиқ бақирди. Шовқинга чопиб келган соқчиларни унинг хотини тўсиб: «Зинҳор хонага кира кўрманглар, шовқин кўтарманглар. Унга ваҳий келяпти, адашиб кетиши мумкин», деб ичкарига қўймади. Шундан кейин яна масжидлар узра азони Муҳаммадийя янграй бошлади, Яман халқи такrorан Исломга кирди.

Ёлғончи пайғамбарларга эргашган осийлар тобора ҳаддан ошишарди. Улар ҳатто Исломнинг бош шаҳри Мадина устига юриш қилиб, Пайғамбар шаҳрини ишғол қилиш режасини тузишарди. Ислом олами таҳликалар, бўхронлар, исёнлар қаршисида қолган эди. Аммо бу фитналар халифа Абу Бакр Сиддик розияллоҳу анҳунинг матонатларини бука олмади, саросимага солмади. Ҳазрат Абу Бакр иродаларини ишга солиб, заковат ва қатъият билан душманни маҳв этиш, жаноб Сарвари коинот қуриб кетган

Ислом мамлакатини мұхаққақ катта фалокатдан қутқарыб қолиш йўлини топа билдилар. Бир томонда пайғамбарлик даъвоси, иккинчи томонда закот бермаслик иддаоси билан ҳокимиятга қарши отланган кучларга қарши уруш очдилар.

Аммо халифалик хавфсизлигини ўйлаб, айрим саҳобалар улар билан вақтингчалик сулҳ тузишни таклиф этишди. Ҳатто ҳазрат Умардай саҳобийларнинг улуғи ҳам Абу Бакрга:

— Закот бермаётганлар билан урушмай турсангиз, - деб маслаҳат бердилар.

— Намоз ўқиганлари ҳолда закотдан бўйин товлаганларга қарши қандай урушамиз, ахир уларнинг иймони бор-ку? - дея эътиroz билдириди бошқалар.

Аммо ҳазрат Абу Бакр бундай ўйламадилар:

— Аллоҳга қасамки, намоз билан закотни бир-биридан ажратувчиларга уруш очаман! Расули акрамга (закот ўлароқ) берилган бир туя анжоми ёки бир эчки боласини ҳам менга беришдан қочганларга қарши шу қўлларим қилич тута олмай қолгунича жанг қиласман!

Ҳазрат Абу Бакрнинг тўғри раъйларини, буюк исобатларини асҳоб тўғри тушунди, маъқуллади. Ҳазрат Умар халифанинг қатъият, жасорат, тўғри мулоҳазаларидан ҳайраттатушиб:

— Аллоҳ ҳазрат Абу Бакрнинг қўксиларини очиб, у кишига ҳақиқатни кўрсатиб қўйган экан, мен ҳам у зотнинг раъйлари ҳақиқат эканини англаб етдим, - дея эътироф этдилар.

Ҳазрат Абу Бакр исёнкорларга қарши ўн нафар қўмондон бошчилигида қўшин жамладилар. Бундан аввалроқ исёнчиларга огоҳлантириб мактуб ҳам жўнатдилар. Асосий қўшинга улуғ саркарда Холид ибн Валид қўмондон бўлди.

Мусайлама жангда қутурган ит каби ўлим топди. Аввал унинг тарафдорлари Икрима қўшинидан енгилмай қолганди. Холид ибн Валид ўз қўшинидан уч баробар кўп душманга қарши чиқди. Жуда шиддатли ва қонли Ямома жангни бошланиб кетди. Холид Мусайламани мубораза майдонига чорлади, аммо унинг юраги бетламади. Шундан сўнг унинг қўшини парокандаликка юз тутди. Қочиб қолган Мусайламани бир вақтлар

Уҳуд ғазотида Исломнинг улуғ қаҳрамони ҳазрат Ҳамзани ўлдириб маломатга учраган ҳабаш Ваҳший ҳалок этди. Расууллоҳ амакиларининг қотили бўлган бу ҳабаш Исломнинг катта душманларидан бирини ўлдириб кўнгил доғини ювди. Ямома жангида мусулмонлардан икки минг, Мусайлама қўшинининг эса деярли бари (йигирма минг киши) ҳалок бўлди.

Холид Тулайҳа қўшинини ҳам тор-мор этди. У хотинини отга мингаштириб қочиб, аранг жон асраб қолди. Кейин ҳар ерларда яшириниб юрди. Абу Бакр вафотларидан кейин халифа Умар ибн Хаттоб ҳузурларига тавба қилиб келди, Исломни қабул қилди.

Ўша таҳликали кунларда халифа Абу Бакр Сиддиқ розияллоҳу анхунинг пухта ўйлаб, ақл ва қатъият билан иш тутганлари туфайли ёлғончи пайғамбарлар ва диндан қайтганларга қарши Ридда урушлари мусулмонлар зафари билан тугади. Расууллоҳ вафотларидан икки ой ўтмасданоқ бошланган иртижо ва иртидод ҳаракатлари яшин тезлигида бостирилди, қотиллар жазоланди. Қисқа фурсатда Араб жазираси итоат остига олинди, Абу Бакр розияллоҳу анҳу раҳбарлик қилаётган давлат мустаҳкамланди. Ҳамма нарса Фахри коинот соллаллоҳу алайҳи васаллам даврларидағи асл ҳолига қайтди...

Ўша кунлар ҳақида мўминлар онаси Оиша розийаллоҳу анҳо шу гапларни жуда тўғри айтгандилар: «Расууллоҳ алайҳиссалом бақо гулистонига кўчгач, Мадинада нифоқ ўрмалаб қолган, араблар ёппасига диндан қайта бошлаган эдилар. Аллоҳ таоло Абу Бакрнинг қўли билан уларни яна қайтадан жам этди. Абу Бакрнинг бошларига тушган кун агар пурвиқор тоғ бошига тушса эди, албатта бу уни ўрнидан қўзғотиб юборган ва майдамайда қилиб ташлаган бўларди».